

[Rahbæk Møller]

og om at skærpe kravene til revisorerne, og her synes jeg nok, vi er inde på en af de væsentlige ting, vi har lært både af Kronebankaffæren og af en lang række andre affærer, nemlig at der er noget, der er helt fundamentalt galt vedrørende vores revisorer.

For ikke så mange år siden var det sådan, at et regnskab underskrevet af en statsautoriseret revisor var noget, man stoled ubetinget på. En statsautoriseret revisors navn var simpelt hen troværdigt. Sådan er det ikke i dag. Der er kommet en lang række regnskaber, der har vist sig at være nogle af de mest utroværdige dokumenter, man kan forestille sig. Ikke mindst finder jeg det graverende, at et af vore allerstørste revisionsfirmaer – jeg skal ikke nævne navnet, men det er det firma, som formanden for de statsautoriserede revisorer er knyttet til – har vist sig at gøre sig højst uheldigt bemærket i denne sammenhæng, og derfor må vi også opgive håbet om, at de statsautoriserede revisorer ved selvjustits er i stand til at genskabe tilliden. Jeg bemærkede med tilfredshed, at ministeren åbenbart også har opgivet den illusion, han hidtil har haft, og jeg forstod, at også ministeriet nu arbejder med at skærpe lovkravene til revisorerne. Det ser vi på med tilfredshed, for det er nødvendigt.

En anden ting, vi har lært af Kronebank-sagen, er selvfølgelig, at banktilsynet ikke fungerer. For ikke så længe siden sagde vi alle til hinanden, at større bankskandaler ikke kunne ske her i landet, for vi havde et effektivt banktilsyn og en stram banklovgivning, og nu må vi så opleve, at banktilsynet tilsyneladende bare sidder og venter på, at direktionen skal ringe og sige, at nu er den gal, og selv når det får den besked, beder det om yderligere oplysninger; så går der fire måneder, før det rigtig tror på det. Den var altså gal. Banktilsynets rolle skal genskabes. Om det kræver flere ressourcer eller det bare kræver en aktivisering på det nuværende grundlag, er jeg ude af stand til at vurdere, men det må folketinget i hvert fald interessere sig for. Noget skal der ske.

Larsen-Ledet (RV):

Det radikale venstre vil sætte et stort spørgsmålstegn ved det betimelige i at lave et samlet lovkompleks for banker og sparekasser, forsikringsselskaber, kreditinstitutioner,

investeringsforeninger og realkreditinstitutioner. Vi vil ikke afvise forslaget totalt. Vi vil gerne i udvalget være med til at se på og analysere, om der er et sådant behov, om det er en fordel, og hvordan det i givet fald rent praktisk kan udformes.

Vi er interesserede i at overveje, om det er rationelt og hensigtsmæssigt at underlægge de i forslaget omtalte institutioner den samme tilsynsmyndighed og ankeinstans.

Der står i forslaget, at der skal sikres en balance mellem kapitalindskyderrepræsentanter, medarbejderrepræsentanter og samfundsrepræsentanter. Jeg ved ikke helt, hvordan det skal forstås. Skal det forstås sådan, at en bestyrelse f.eks. på 15 medlemmer skal sammensættes sådan, at der er 5 kapitalindskydere, 5 medarbejderrepræsentanter og 5 samfundsvalgte? Hvis det er det, der er intentionen, kan jeg godt sige rent ud, at det vil det radikale venstre ikke være med til. Vi er derimod interesserede i at få linjerne trukket klart op vedrørende bestyrelsesmedlemmers pligter, ansvar og rettigheder.

Vi mener ikke, at samfundsvalgte repræsentanter skal være en slags overbestyrelse, der repræsenterer staten. De skal være bestyrelsesmedlemmer på lige fod med de øvrige bestyrelsesmedlemmer. Bestyrelsesmedlemmer må ikke forholdes oplysninger af nogen art. De må spørge direktionen om alt, hvad der vedrører banken, og direktionen bør ikke kunne nægte at give dem de ønskede oplysninger. Hvis ikke det er tilfældet alle steder, bør det sikres, at det bliver bestyrelsesmedlemmers ret.

Ethvert bestyrelsesmedlem bør kunne gå direkte til tilsynsmyndighederne, hvis vedkommende ikke mener at kunne få ørenlyd i bestyrelsen. Altså: hvis man kommer til at diskutere, om et eller andet ligger på kanten af en bestemmelse og bestyrelsen ikke accepterer det, mener jeg, det enkelte bestyrelsesmedlem kan og bør gå til den pågældende tilsynsmyndighed og påklage det bestemte forhold. Det kan efter radikal opfattelse ikke være et brud på tavshedspligten.

Hvis direktionen overtræder gældende regler, bør det også være sådan, at man kan gå til tilsynsmyndigheden, banktilsynet, og sige: der er noget her, der er galt.

Vi er også fra radikal side interesserede i at se på de statsautoriserede revisorerers tilsyn med, at gældende regler overholdes, og om